„hauk“ põrutas, ninna selle päälle rongina ja kuriseminega treppi pid
förgüde poole, üles-rutas. Vaene reisi sell mõtel: ehk, nüüd om mu
õnnetumal elul ots. Kui peni ülevan olli, ninda lehtsi tale valgel
omma perremehe ninna rõõsa silmitsenu olli, — varar tema, noor
he suures immer ja õnnes, omale perremehele oduva kurku, pand oma
mõlemba edakäsi kõrdsimehe karsi päale, ker lüdumada kui puu
tükk, suure peni pihtitemise all, nigu kõnnutükki raskel kännü
olli. — Õnnes sai noorele mehele ka üti kohe tüki pööningelt
tõtte, millega tema kuija mõrsjuda käe ninna jala kännü nõose, na
et ta enamb paigastgi kohe lüdunda ei saa.
Ussinõid veel sai noorel-mehel mahti, oma päästjad pennü silmitse
heda ta varsti, kui omma emitte perremehe pennü kui kelmi liha
rasast, öra tunise, pida naa nõõrale öra mõivä. Nooremehe silma
nedsiva teno-pisarit roolama hakke varsta, ker teda ka ütte mõis
moda koorma laki, nii tigedast kiirustelt surmast öra om päästan.
Noormees ker egal õdangul agnu olli, rüütünemise kombel, kermast
Põige-rõgevamba kaitmise ala endma, — tõi sell tarmist oma
pumalaga, omen sõrmen kindma lepingu, et ta elu otsani egal
õdangul ninna kommongul, kermast oma oma pumala kelde kõrg
ja kõle ala annap, et ta egal ajal kohin ja õnnetusta või jõuda.
Ja maar nüüd tühjan kõrsun, kohe ta oma trumpeniga tulli, —
õõnese rohukirukd otsa, ninna kui valge sai, jõhtu piimä mõnig
inemine, kelle läki ta ligimale kohtule kuija johtumisit, ninna
mõrsjuda kännü olemisit teeda and. Kohus tulli. Hambik käsisten
sai kui mõrsjukes, ähkärdava pilguga reisi silli otsa, kelle läk
kui-töö mõrsjukel valge ette talli, mida ta ja nii mitmelegi
olli tennü. Selst pööningu päält lõuti kuld rentikt võinit, ja
jo omnu topetuide inemiste koolja luid. —
Kohus kõne kelle mõrsjukega omma säetud teed mööda edesi
Kooni ta sela kelle sai, mis ta töö tarvest ka väärt olli.
Enk noormees selle reisi tee veel mitmest naa-jaost läki pidi
minema, — sai hendole trum silisimeha, kellega tema puu
palegi pooles sai, ja peni tälle nii suures sõbras jõi, kooni ta om
vana meistri manu tagasi tulli, end üks peni üten, ker selle
ülo, nülama kui ta sõbrasi, hermast ülinõega roomustas.
Mona lihanik and ka omale kelmile penile, omen majon elamise
luba, kui kuulda sai, mis sugust trumbiga tükkis, tema rallatu
peni läki olli tennü, tema trum selli mõrsjuda surmast päästnü.

Andrei Rüütsepale.
(Laiuse vallalt.)

11. Nuriseja kaupmees.

Üts kõrd olli üts kaupmees kõik viis-viimne päew koodal
lehmi ja härgi ostmas, mille man tälle küllt kõa võtt olli, sest et
palgi tõsi kaupmehi koodelt ära läänin, ninda inemise ka lide
ilmaga palgi tingelda ei taha. Kui päew otsas, kari koon
ja ajajide käen, ker elajidega tema kodo pidiva minema,
siis noor ta esi ka kodo tulema, kuna viimne veel kõrda pitä
valamna naasgi, just kui oa-varrest maha, nii et läki
ja läki lide kaupmees hendal kangli alusigi kuiva ei büvä.
Ja ond kohesile tubliste püütsa, ker suure plaginaga suust
teed pite säidiva, kuna esi palgan vendrin päega nurisema
noor sumelad varta, ker niisugutse ilma kaabu päevar valmist.
Kui ta öö ajal läki pagsu mõtsa, nii surisiten, mõnigi versta
veel edesi olli säitun — karksiva mõtsast paar meest tema
kohetse nimna kinni, kui tõaja ja tõnitiva kui kunagi
mõrsjuda: „Siä kinni! Koha sija vai hing!“ Kaupmees,
ker omnni kohetse tublisust ja tulisust teedse, — end näid
paar rotsa wälde, ja kohese karksiva kui tulest wälla,
ninda tõuksiva rõõvli henda jälgu ala maha. End kol-
mer meest, ker pürsiga tee veeren vahti pidi — tahtse pa-
gejat maha lasta, — end suure viimna saa, ja lide ilma
peraft ei läa püss mitte wälla; ehk püss küll katte ravaga
olli, ninda mõrsjuk näid mõlembit kaengule plõksut, — e
kulle nea ühgi sõrma — ja pagejä kaupmees olli ter-ve
kum-likaga pärni. — Säisi koha, pärsi hing.
Nüüd, kui mõnigi versta kimbatusse paigast öra olli sõi-
detu, pöörä nurisija kaupmehe keele päila wallale, ja ta
nurisemine olli sumela kitusen ja tenor muutunu, nelle
sunt ette nägija silm wõtsk tema peräst müsugutse kaada
päeva valmistanugi, et ta ülekohtu surmast päästa, ninda
tema ütlemade sunist agi kitsa ja ormustas. —

Jaakob Liibu, Kiimasilt
(Mäksa vallalt.)